

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság

6.Bf.144/2021/9.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2021. szeptember 15. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A súlyos testi sértés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2021. február 18. napján kihirdetett 15.B.1031/2019/52. számú ítéletét *helybenhagyja*.

Indokolás:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. február 18. napján kihirdetett 15.B.1031/2019/52. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés bűntettének kísérletében és a Btk. 221. § (1) bekezdésébe ütköző magánlaksértés vétségében, ezért – halmazati büntetésül - 1 év 9 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett arról, hogy a vádlott a szabadságvesztésből a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Kötelezte a vádlottat tanú7 magánfél részére 65.000,- Ft kártérítés és az államnak 1.500,- Ft le nem rótt illeték megfizetésére. Rendelkezett a bűnjelekről és a vádlottat 584.811,- Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

[2] A tárgyaláson jelenlévő ügyész a kihirdetett ítéletet tudomásul vette. A vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

[3] A védő csatolta fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben kifejtette, hogy mivel a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére, a vádlottat fel kell menteni az I. tényállási pont alól. Indokolása szerint a törvényszék figyelmen kívül hagyta, hogy az I. tényállási pontban leírt esemény egy régóta fennálló családi vitás helyzetből pattant ki, ezért a sértetti oldal tanútól elfogulatlan vallomás nem várható. A kamerafelvétel technikai ok miatt – mivel hibásan került kimentésre - nem lejátszható, megtekintését pedig a

vádolt az eljárás során többször maga is kérte. Megjegyezte, hogy a sértetti előadás alapján nem életveszélyes, hanem maradandó sérülés okozása maradt el. Álláspontja szerint, mivel a sértett elmondása alapján neki eszméletvesztése volt, ezért a minden részletre kiterjedő vallomásának hitelessége megkérdőjelezhető. Hivatkozott arra is, hogy a sértett édesapja 50-60 méterre állt a helyszíntől, és – tévesen – mindketten 4 cm-es sebről beszélnek, pedig az valójában 2 cm-es volt. Rámutatott arra, hogy a vágásra nincs tanú, az a dulakodás előtt vagy után is keletkezhetett, amelyet bármilyen éles tárgy okozhatott, akár az oszlopból kiálló tárgy vagy a járda széle. Ezért a vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentésére tett indítványt.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.337/2021/2. számú átiratában a vádlotti és védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Utalt arra, hogy a bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljesskörű. A másodfokú ügyészi álláspont szerint az elsőfokú tanács eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A bizonyítást a szükséges és indokolt mértékben lefolytatta, az általa megállapított tényállás megalapozott, felülbírálatra alkalmas. Kifejtette, hogy az elsőbíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett, a megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményeit is törvényesen minősítette. A fellebbviteli ügyészség álláspontja szerint a bünteteskiszabási körülményeket a bíróság helyesen vette számba, és azok alapján megfelelő súlyú büntetést szabott ki: a kiszabott börtönbüntetés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés együttesen alkalmas a vádlottal szemben a büntetési célok elérésére. Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[5] A vádlott, valamint a védő által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. A védelmi fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljesskörű. A másodfokú bíróság a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsulésen járt el.

[6] A másodfokú bíróság előzményként megállapította, hogy a Budapesti IX. Kerületi Ügyészség a B.IX.2051/2015/12-II. szám alatt 2017. október 2. napján a Pesti központi Kerületi Bírósághoz benyújtott vádiratában Terhelt1 vádlottat a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérlével, a Btk. 221. § (1) bekezdésébe ütköző magánlaksértés vétségével és a Btk. 371. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő kisebb kárt okozó rongálás vétségével vádolta.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2019. július 2. napján véglegessé vált 26.B.22.906/2017/52. számú végzésével megállapította, hogy az 1. vádpontban leírt cselekmény a vádtól eltérően életveszélyt okozó testi sértés büntette (Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés) kísérleteként is minősülhet, ezért megállapította hatáskörének hiányát és az ügyet a Fővárosi Törvényszékre tette át.

[7] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság elhúzódó eljárásban a tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A vádlott és a sértett kihallgatását megelőzően törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott és az okirati bizonyítékokat is megfelelő formában tette a bizonyítás anyagává. Törvényesen ismertette a sértett édesapja, tanú10, a vádlott hozzátartozói, tanú2 és tanú4, továbbá tanú3, valamint tanú5 és tanú6 mentőseit, illetve tanú7 sértett tanúvallomását a Be. 527. § (2) bekezdés b) pontja alapján. Eljárási szabálysértésre az érdekeltek sem hivatkoztak.

[8] Az elsőfokú bíróság a tényállást – részben - mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott a tárgyaláson tett vallomást, amelyben az I. tényállási pont tekintetében tagadta a bűncselekmény elkövetését, a II. tényállási pont tekintetében beismerte a bűnösségét. Az I. tényállást érintő érdemi védekezése szerint közte és a sértett között a sértett által kezdeményezett vita alakult ki, de ő a sértettet nem bántalmazta, nem vágta és nem szúrta meg. Vallomása szerint a sértett sérüléseit az okozta, hogy nekiment egy közlekedési táblának és beütötte a fejét. A II. tényállási pont tekintetében nem vitatta, hogy feldúlt állapotban bement tanú7 lakásába, de nem állt szándékában kárt okozni, az ajtó rozoga állapotban volt. Az okozott kár mértékét nem vitatta. A törvényszék a vádlotti védekezés ellenőrzésére és a tényállás tisztázása érdekében tanúkat hallgatott ki, meghallgatta az igazságügyi orvosszakértőt, az egyes okirati bizonyítékokat irathűen ismertette. Nem tévedett a perbíróság, amikor a vádlott I. tényállási pont tekintetben előadott, következetesnek nem tekinthető védekezésével, valamint az azt részben alátámasztó hozzátartozói vallomásokkal szemben sértett1, tanú1, tanú5 és tanú6 tanúk következetes terhelő vallomásai, az e vallomásokat alátámasztó igazságügyi orvosszakértői vélemény és az ismertetett okirati bizonyítékok alapján terhelő történeti tényállást állapított meg. A bíróság helyesen utalt arra is, hogy a korábban említett tanúk vallomásai közül csak azok voltak elfogadhatók, amelyek az objektív szakértői megállapításokkal összhangban voltak. A II. tényállási pont a vádlott beismerő vallomásán és tanú7 aggálytalan tanúvallomásán alapul.

[9] Az elsőfokú bíróság ítélete 4. oldal [5] bekezdésétől a 9. oldal [46] bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat. Nem tévedett tehát, amikor ítélete 3. oldal [13] bekezdésétől a 4. oldal [4] bekezdéséig – az I. tényállási pont tekintetében mérlegeléssel - terhelő ítéleti tényállást állapított meg. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt hiányosságoktól, ezért azt a felülbírálat alapjául elfogadta.

[10] A vádlottnak és védőjének eltérő tényállás megállapítása és felmentés érdekében bejelentett fellebbezése nem alapos.

[11] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú

bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tény állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A védő fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, bizonyítási indítványt sem terjesztett elő, ezért a védőnek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint e kötelezettségének a törvényszék hiánytalanul eleget tett.

[12] Az irányadó tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményét is törvényesen minősítette. Nem tévedett tehát a Fővárosi Törvényszék, amikor a vádlott bűnösségét az I. tényállási pont tekintetében a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntetnének kísérletében állapította meg. Helyesen utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a sérülés sem közvetett, sem közvetlen életveszélyes állapotot nem eredményezett, nem járt maradandó egészségkárosodással vagy súlyos egészségromlással. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérlete csak akkor lett volna megállapítható, ha bizonyítható, hogy a vádlottat az életveszéllyel járó eredmény kiváltása tekintetében legalább az eshetőleges szándék terhelte. Az eljárás során azonban nem merült fel olyan bizonyíték – az elkövetés körülményeit, az alkalmazott eszközt, az erőbehatások számát és erejét vizsgálva – amelyből levonhatóvá vált volna az a következtetés, hogy a vádlott tudata sértettl bántalmazásakor átfogta volna annak lehetőségét, hogy a sértettnek életveszélyes sérülése keletkezhet, és ebbe belenyugodott volna. A fellebbviteli bíróság tehát maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság ítélete [47]-[50] bekezdéseiben kifejtett jogi indokolással. A vádlott tehát azzal a magatartásával, hogy szóváltást követően egy 3,5 cm pengehosszúságú késsel kis erővel megvágta a sértett arcát, mellkasának felső részét, valamint jobb csuklóját, majd a földre kerülő sértettet tovább bántalmazta, aki a vádlott magatartása következtében 8 napon belüli sérüléseket szenvedett, azonban a sérülések jellegére, a támadás eszközére és az alkalmazott erőbehatás mértékére figyelemmel fennállt a súlyosabb, 8 napon túl gyógyuló sérülés bekövetkezésének a reális lehetősége, s a súlyosabb sérülés csupán a sértett védekezése miatt maradt el, megvalósította a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő testi épség elleni bűncselekmény kísérletének törvényi tényállási elemeit.

[13] Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a vádlott bűnösségét a II. tényállási pont tekintetében a Btk. 221. § (1) bekezdésébe ütköző magánlaksértés vétségében állapította meg. Helyesen utalt a törvényszék a rongálás és a magánlaksértés bűncselekményét érintő egyes minősítési és halmazati kérdésekről szóló 42.BK véleményre, amely alapján e két bűncselekmény halmazata megállapításának akkor van helye, ha a rongálásnak, illetve a magánlaksértésnek valamennyi tárgyi és alanyi ismérve elkülönülten megvalósult. Jelen esetben a vádlott azzal a magatartásával, hogy a sértett lakásába erőszakkal – az ajtó megrongálásával - behatolt, a Btk. 221.§ (1) bekezdésébe ütköző az emberi méltóság és egyes alapvető jogok elleni bűncselekmény törvényi tényállási elemeit valósította meg, amelynek szükségszerű eszközcselekménye volt a rongálás, ezért halmazat nem állapítható meg.

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket. Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék, amikor a bűnösségi körülmények megfelelő értékelésével a vádlottal szemben végrehajtandó börtönbüntetést szabott ki. Nem tévedett az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés tartamának meghatározásakor sem, az a bűncselekmények és a vádlott társadalomra veszélyességéhez és bűnösségi fokához igazodik, méltányosan, a középértéket el nem érő mértékben került kiszabásra. A törvényszék a végrehajtandó szabadságvesztés mellett törvényesen, a Btk. 61. § és 62. §-ai alapján tiltotta el mellékbüntetésül a vádlottat a közügyek gyakorlásától. A büntetés és a mellékbüntetés együttes kiszabása szolgálja megfelelően a Btk. 79. §-a szerinti büntetési célokat.

[15] A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései is – az elkobzásról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a polgári jogi igényről, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről - törvényesek, ezért az elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – teljes körűen helybenhagyta.

[16] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 605. § (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2021. szeptember 15.

Dr. Ruzsás Róbert s.k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.

előadó bíró

Dr. Belovai Henriette s.k.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 15.B.1031/2019/52. számú ítélete jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2021. szeptember 15.

Dr. Ruzsás Róbert s.k.

a tanács elnöke

..